

Дискусія з глобусом

Борис Олійник

Продираються поповзом
Крізь міста і ліани рік,
Посковзнувшись на полюсі,
Падаю на екваторі,
А тебе все нема, Зачепилівко.

Тільки глобус поголений,
Набік схиливши голову,
Іронічно буравить зіницями
Респектабельних міст і столиць:
Мов, по наших масштабах
Вроді й нема Зачепилівки.

- Як це так,
що нема Зачепилівки?!
- А отак! Випадає з каталогу...

- Та плювать мені на каталоги,
Коли я реально - не в сні -
З пацанами хвацько катався
На соняшничині.

Коли мазали баба наші
До Великодня около
І корови несли із паші
Вим'я, сповнені молоком,
Коли сонце кружком макухи
В сорок шостім котило в полин
І ми землю, як жорна, рухали,
А як рухали - отже, й жили.
Отже, є і була Зачепилівка!

Але глобус круглоголовий,
Уявивши, що він і справді
Ледве чи не сама Земля,
Одвернувсь і прорік пихато,
Що, мовляв, він і так навантажений

Океанами, і хребтами,
І державами із столицями,
І містами багатомільйонними,
А дрібниці на кшталт Зачепилівки
Взагалі не цікавлять його.

- А хіба це дрібниця, коли
Моя мати побожно надвечір
Дістає з голубої печі
Повновидий, як місяць, хліб!

А коли вона ранком гожим
Із тітками іде на пар,
І незмінна її сапа
На ручний кулемет похожа!

Але що я тобі доводжу,
Паперова твоя голова!
Бо хіба тобі зрозуміти,
Що, можливо б, сьогодні щезла
Не одна з твого лоба столиця,
Коли б мати моя у червні
Мого батька не провела,
Щоб вдовою тепер сивіти;
І коли б зачепилівські хлопці
Не лягли тоді нагло навзнік
Під Варшавою, на Сапун-горі,
Вподовж Ельби і під Берліном.
Не вернулася рота в село:
В сіру землю пішли - не в мрамур.
Може, хтось і намарне...

Та без роти тої не було б
Ні дивізій нових, ні армій.
А без армій тих не було б
І Останнього Залпу.
Вірю в пам'ять і серце людське:
Десь на теплих його півкулях
Є село моє -
Зачепилівка!